

[Birthe Wetlesen.]

regelmæssigt gennem en længere årrække har drevet fiskeri m. v. i det omhandlede område.

Rosing: Jeg vil gerne sige lidt om kravet om fast bopæl som betingelse for at kunne drive fiskeri inden for fiskeriterritoriet, den ordning, som vi endnu en tid vil have bevaret til beskyttelse for landets fiskerierhverv, den ordning, som nu fra flere sider med rette er blevet kritiseret som en urimelig sondring mellem rigets borgere. Det er klart, at der må være en vis parallelitet i dette spørgsmål som i de andre, hvor vi grønlændere nu og da forlanger ligebehandling.

Grunden til, at vi endnu en tid vil bevare den beskyttelsesordning, som også dette lovforslag er udtryk for, er, at vore fartøjer stadig er små og kun kan bruges ved indenskærs- og fjordfiskeri. Vi er således ude af stand til, så længe forholdene er som i dag, at søge fisken ude på bankerne, hvor den holder til om vinteren for at gyde. Vore fiskeres små fartøjer har således endnu i forhold til de større fartøjer en meget lille aktionsradius med kun mulighed for at kunne operere inden for skærgården. I visse distrikter er de små fiskerbådes antal så stort, at de kan dække de havområder inden for det distrikt, hvor fisken holder til om sommeren. En betydelig udvidelse af antallet af fiskerifartøjer udefra betyder jo stadig mindre fangst for de fastboende.

En anden ting er, at om et år eller to tages nye fiskefabrikker i Godthåb og Frederikshåb i brug. Tilførsel af råvarer til disse fabrikker året rundt kan betyde, at vi alene ikke kan klare opgaven. Der skal jo en meget større tilførsel til ude fra bankerne også om vinteren, hvor vi ikke kan deltage på grund af fartøjernes ringe størrelse og den overisningsfare, dette fiskeri indebærer. Selv om vi gerne vil, kan vi ikke i dag som danske fiskere og færinger søge fisken i rum sø eller foretage fjernfiskeri. Deraf kan man måske se, at vore muligheder for at konkurrere med de fiskere, der har større fartøjer og bedre redskaber, er meget begrænsede.

Det er derfor, at vi endnu en tid ønsker at bibeholde denne beskyttelsesordning. Men udviklingen med hensyn til anskaffelse

af større fartøjer og bedre redskaber går ret hurtigt i Grønland, så vore fiskeres bevægelighed kan forøges betydeligt i den nærmeste tid. Jeg mener derfor, at det ikke kan være længe, inden kravet om fast bopæl i Grønland kan ophæves.

Johan Poulsen: Da det foreliggende lovforslag var til første behandling, var jeg på grund af bortrejse afskåret fra at udtale mig om sagen. Jeg skal derfor tillade mig nu at fremføre nogle af de synspunkter, man fra færøsk side finder det naturligt og påkrævet at understrege.

For grønlændere og færinger er det fælles, at fiskerierhvervet er deres hovederhverv, for færingernes vedkommende i en sådan grad, at ca. 99 pct. af vor eksport er fisk og fiskeriprodukter. For grønlændernes vedkommende er fiskeriet, skønt ungt som erhverv betragtet, allerede hovederhvervet, og ifald den erhvervsmæssige udviklingslinje fortsætter fremover som hidtil, vil fiskerierhvervet snart være det altoverkyggende.

Indledningsvis vil jeg udtale, at jeg personlig ligesom mine landsmænd på Færøerne kun kan se med sympati på et lovforslag, der tilsigter at flytte fiskerigrænsen i Grønland fra 3 til 12 sømil, beregnet ud fra rette basislinjer. Er der nogen uden for Grønland, der har forudsætninger for at forstå berettigelsen og nødvendigheden af et sådant skridt, må det være os færinger. Grønlændere og færinger er på det punkt undergivet samme kår, bare med den forskel, at den udvidelse af fiskeriområdet, der indvindes ved en tilsvarende flytning af fiskerigrænsen ved Færøerne, grundet på øernes ringe udstrækning er minimal sammenlignet med det ufatteligt store havområde, der indvindes ved grænsens flytning i Grønland. Jeg kan i så henseende bare henvise til, hvad der blev omtalt ved første behandling, at afstanden fra Disko til Kap Farvel, det område ved Grønlands vestkyst, hvor fiskeriet hovedsagelig foregår, er som fra København til Norditalien. Hertil kommer vældige strækninger ved Grønlands østkyst. Det er ret indlysende, at de havarealer, der herved indvindes, er af en sådan størrelse, at det er udelukket, at Grønland med sit indbyggertal på godt 30.000 alene vil være i stand til at udnytte